

DOLCKÝ OBČASNÍK

Č. 3, červenec 2009

Čeká nás: Snad někdy i sluníčko, Čerstvé rohlíky po ránu z COOP obchodu

Starosta občanům

Příznivá zpráva pro naše občany je, že po více než roce bude otevřena místní prodejna ZKD, nyní COOP. Obchod v těchto dnech přebírá paní Drábová z Újezda. Předpokládaný den otevření prodejny je 13 červenec 2009. Po tomto datu už záleží jen na nás občanech, v jak hojném počtu bude obchod navštěvován a jak bude prosperovat, aby nebyl znovu uzavřen. Paní Drábové přeji, aby se jí v naší obci dařilo a neměla důvod si stěžovat na nedostatek zákazníků.

V měsíci červnu a červenci je v naší obci poměrně rušno. Opravuje se místní komunikace od p. Kanty po p. Nového. Stavbu realizuje firma Silnice Klatovy a.s., která uspěla ve výběrovém řízení. Byla odbagrována část vozovky pro uložení žlabovnic, které budou odvádět dešťovou vodu do kanalizace. V prostoru u p. Boříka čp.7, byla vybudována nová vpust', do které bude svedena voda z komunikace č.parc. 330/3. Starý povrch vozovky bude stržen a následně upraven pro pokládku nového povrchu. Děkuji občanům nemovitostí, kterých se výstavba bezprostředně dotýká, za pochopení a trpělivost při realizaci díla. Odměnou by jim měl být pěkný povrch vozovky a bezprašnost.

Dne 30.května se uskutečnilo dětské odpoledne. Počasí nebylo moc příznivé, ale přesto se sešlo přes 40 dětí, které se těšily na připravené soutěže, v kterých získaly mnoho dobrot a v tombole pěkné ceny. Chladné odpoledne jim zřejmě vůbec nevadilo v jejich sportovních aktivitách. Děkuji všem ženám a místním členům SDH, kteří dětské odpoledne připravili a rozzářili v dětských očích spokojenost a radost. Děkuji také všem sponzorům za věcné dary a finanční příspěvky, kterými akci podpořili.

Je škoda, že občané naší obce v malém počtu využívají místní knihovnu, kterou dal pan Josef Macháček v zimních měsících do velmi dobrého stavu, a kde strávil spoustu svého volného času. V knihovně se nachází spousta dobré literatury a výměnným způsobem spolupracujeme s Městskou knihovnou Přeštice, která nám zapůjčuje knihy. Je zde také umístěn počítač s internetem. I když je zdarma, je též málo využíván.

Chtěl bych upozornit některé občany naší obce na nepořádek (přímo bordel!!), který po sobě zanechávají kolem kontejnerů na plasty, papír a sklo. Každý má snad dvě ruce a pokud mu něco upadne, tak to po sobě uklidí. Do kontejneru patří jen odpady, pro které jsou určeny a je to na nich srozumitelně napsáno. Není tam ani jeden kontejner, na kterém by bylo uvedeno, že do něho patří hadry, porcelán, kabely, jutové pytle, nárazníky z aut a jiné pro normálního občana nepochopitelné věci, které jsem v těchto kontejnerech objevil. Pokud někdo nevidí, ať si pořídí brýle, třeba na náklady obce a my je rádi proplatíme, a nebo ať se přijde zeptat na obecní úřad, co do kterého barevného kontejneru patří. Ani nemluvím o tom, že sešlápnout plastovou láhev dělá některým občanům opravdu velký problém. Dále bych chtěl upozornit fyzické osoby oprávněné k podnikání, že tyto kontejnery nejsou pro ně určeny a podle zák.č. 185/2001 Sb., § 66 čl.1 jim hrozí pokuta až 300 000 Kč, pokud nemají uzavřenou smlouvu s obcí, a to v naší obci nikdo nemá.

Skončil školní rok a nastala doba oddychu, jak pro děti tak pro rodiče od každodenních povinností souvisejících s přípravou na školu. Dětem přeji příjemné prázdniny bez úrazů a čtenářům Dolckého občasníku krásně prožité léto s příjemnou dovolenou.
starosta obce, St.Ziegler

„Za Párníkem“ často hučí stříkačka

V letních měsících mají napilno mladí hasiči, kteří reprezentují naši obec na různých hasičských soutěžích v požárním sportu. Jak je známo, naši chlapani vlastní prvním rokem

novou stříkačku, kterou do své hasičské výbavy dostali, ale ovšem o několik let opožděně, než okolní sbory. Proto se nemůžeme divit, že ti všichni dosahují při soutěžích časy mezi 15 - 16 sec. a naši chlapci dosáhli při poslední soutěži v Malinci času 20,25sec. Buďme za tento čas prozatím spokojeni, neboť je to vylepšení času o 3 - 4 sec., než dosahovali dříve a to je úspěch. Celé družstvo je si dobře vědomo toho, že výmluvy na pomalou stříkačku již neplatí, ale že je to jen v nich – lidském faktoru. Je však potěšitelné, že se snaží 3x v týdnu cvičit a tím vychytávat chyby, které ještě v souhře a rychlosti dělají. Chce to svůj čas a pílí, důležité je, že všichni mají chuť a zájem, i když se musí potýkat s problémem zaměstnání a hlavně směnností. Bylo by zapotřebí, aby bylo zapojeno více chlapců a mohlo se rovnocenně nahrazovat za ty, kteří jsou na pracovní směně. Je před námi IX. ročník hasičské soutěže „O pohár starosty obce Dolce“, proto přejme našim chlapcům dosažení co nejlepšího výsledku, aby i oni mohli v brzké budoucnosti ochutnat vítězství a to i s premií – uzeného selete. K tomu jim všichni přejeme hodně zdaru.

MA

Stavění máje

Poslední dubnový den již od nepaměti byl dnem, kdy se v podvečer 1. máje stavěla v obci májka, kterou následně po celou noc omladina většinou mužského pohlaví hlídala. Hlídaní bylo vždy spojeno s požíváním alkoholu a pobýváním u ohně. Největší ostuda pro mladou chasu bylo, když přespolní chlapci jim máj podřízli a někdy i odvezli. Tento zvyk se dochoval do dnešních časů. Nejhorší jsou přípravy na stavění máje, počínaje podřiznutím v lese a převezení do obce na místo, kde máj bude stát. V dřívějším čase se máj přivázela na odpojené zadní části vozu, ale někdy i na ramenou chlapců.

Dnes je to ulehčeno traktory. Oloupání kůry kmene byla práce chlapců, ale zhotovení a ozdobení věnce bylo doménou děvčat. Samotné stavění máje bylo a mělo by být záležitostí starších zkušených mužů, kterým vždy „velel“ nejzkušenější (většinou povoláním tesař), neboť stavění máje je aktem velmi náročným a nebezpečným. Již mnohokrát na jiných místech v naší republice došlo i ke smrtelným úrazům. Tak to bývalo i v naší obci, když se máj stavěla do vykopané díry u hasičské zbrojnice. Přišel každý, kdo měl „ruce a nohy“. Dnes je situace zcela jiná. Přestože místním rozhlasem byl několikrát hlášen čas stavění máje, včetně žádosti o pomoc mužů, dostaví se jen odrostlejší chlapci bez zkušeností k této zodpovědné práci. Není to dobrá vizitka pro dospělé a schopné muže, kteří v letošním roce tuto žádost neakceptovali a přišli jen dva. Tato lhostejnost nikdy dříve k takovýmto věcem v naší obci nebyla, jako je dnes.

MA

Reakce na „Dolecké separé“

Chtěl bych reagovat na článek, který vyšel v květnu letošního roku pod názvem „Dolecké separé“ v Občasníku Horšicko. Po delší odmlce jsem měl možnost si přečíst tyto noviny, abych se dozvěděl, jak žijí naši sousedé a co nového v obci podnikají. Na předposlední straně mě však upoutal článek s nadpisem „Dolecké separé“. Tak jsem dychtivě „hltal“ řádek po řádku a hledám, čím se zase naše obec, jako bývalý „vazal“ střediskové obce provinil. Stížnost na Dolecké děti, které po celá staletí chodily do obecné později do základní školy do Horšic a dnes si některé zvolily školu přeštickou. Určitě tato skutečnost není zaviněna špatnou výukou nebo vybaveností školy. Mohu říci ze své zkušenosti a zkušenosti svých dětí a vnoučat, že děti z horšické školy byly vždy na přestup do 6. třídy přeštické školy dobře připraveny a je tomu i doposud. Dnes však je situace jiná, již neplatí nařizovaná spádovost a rozhodnutí je na rodičích, kam dítě do školy dají. Někteří pracují v Přešticích nebo dítě po skončení vyučování navštěvuje různé zájmové kroužky, a pak domů si může vybrat výhodný autobusový spoj. Pryč jsou ty doby, kdy Dolce byly hlavním dodavatelem dětí do horšické

školy. Dnes na Dolcích děti školního věku nejsou a myslím, že bude ještě hůře. Snad ty 2-3 děti, které rodiče dali do přeštické školy nejsou rozhodující pro další existenci školy v Horšicích. Druhá již mnohokrát „omletá“ výtka pisatele tohoto článku je osamostatnění Dolců v roce 2000 při posezení seniorů v Horšicích. Proti této výtce se musím ohradit jako bývalý starosta. Když v roce 1999 byla hotova rekonstrukce budovy obecního úřadu a vznikl nám nový prostor pro pořádání takovýchto sešlostí doma, není se čemu divit. Přesto jsem se osobně ptal každého našeho seniora na jeho názor, zda dělat posezení doma nebo jezdit jako dříve do Horšic. Ani jeden z dotázaných neřekl do Horšic, každý řekl: „Doma“. Nějaké vymyšlené mylné důvody, že se lidé, kteří spolu pracovali v JZD nevidí, a při tomto by si údajně měli na srazu příležitost popovídat. Za celý čas, co se posezení důchodců v Horšicích konalo, jsem nikdy neviděl, že by účastníci z jiné obce seděli s Dolckými, Skašovskými a naopak. Vždy to bylo předpisově rozškátulkováno po obcích. Nechci připomínat hodně opožděné odjezdy autobusu daleko po stanovené hodině. Poslední výtka je náš „Dolcký Občasník“. Naše obec je od roku 1990 samostatným správním celkem se svým zastupitelstvem a starostou. Právě těchto zvolených zástupců je povinnost pracovat pro spokojenost svých občanů a snažit se prosazovat dobré jméno své obce. Mezi tyto skutečnosti patří i obecní noviny k informovanosti svých občanů. Do doby, než jsme samostatně začali vydávat „Dolcký Občasník“ (srpen 2004), jsem dost dlouho psal do Občasníku Horšicko. Jenže za tuto snahu jsem sklídl jen nevděk. Když jsem jedenkrát opomněl článek poslat, vyšel „Občasník“ s prázdným listem, na kterém bylo velkými písmeny napsáno: „Zprávy z Dolců nedošly“.

Ma

Pranostiky

„V červenci když dne ubývá, horka přibývá.“

„V srpnu když půlnoční vítr věje bez deště, sluníčko hřeje.“

„Když fouká v srpnu severák, bude dlouho pěkně pak.“

„Po teplém září zle se říjen tváří.“

„V září sic slunce ještě hodně svítí, ale kabát již připravený musíš mít.“

„Šťastný je ten, kdo se nepřestane usmívat, i když si nějaký pes spletl jeho nohavici s patníkem.“

L Balling

Dětský den

V sobotu 30. května 2009 jsme se probudili do studeného a zamračeného dne. Všichni jsme od rána sledovali oblohu a doufali, že nezačne pršet, když se koná dětské odpoledne. Malá přeháňka před 13 hodinou nám na optimismu moc nepřidala, ale nakonec počasí vydrželo a na děti nepršelo. Nová atrakce „skákací hrad“ přilákala i mládež z blízkého okolí. Celkem soutěžilo 46 dětských účastníků. Tradičně se závodilo v různých disciplínách, za které byly děti odměněny sladkostmi. Letos nově byla soutěž o nejhezčí namalované zvířátko. Nakonec se vylosovala tombola, ve které nepřišel nikdo zkrátka a jako každoročně bylo opékání vuřtů. Velké poděkování patří sponzorům dětského dne pí. P. Nové, která věnovala do tomboly tiskárnu, Kadeřnictví J. Vodičkové za kosmetické přípravky, firmě Zednictví Bultas, která věnovala peněžní dar ve výši 1.000,- Kč a Pekárnám Klatovy za 100 kusů malých a 2 velké koláče. Nesmím také zapomenout poděkovat místním ženám a několika hasičům za pomoc při organizování celé akce.

Jitka Vašáková

Setkání rodáků ve Kbelnici

V sobotu 30.května 2009 se uskutečnilo úplně první setkání rodáků a přátel malebné vesničky Kbelnice. Sešlo se nás 70 lidiček a všichni jsme se usadili v hostinci Pod Lípou v Letinech, protože ve Kbelnici žádné restaurační zařízení není. Obsluha perfektně připravila tabuli ke spokojenosti všech přítomných hostů. Úvodního slova se ujala paní ing.Lenka Bočanová, poté navázala paní Anna Mikšátková s velmi zajímavým vyprávěním o historii naší obce. Také pan starosta Vraný se svým zástupcem přítomné přivítali. Žáci místní školy pod vedením paní učitelky Hopové kulturně zpestřili toto setkání. Zlatým hřebem byla zajisté paní Alena Pluhařová v roli poustevníka „ze Skály Křížovky“, která bývala dominantou Kbelnice a jejího okolí. K tomu hrála kapela pana Václava Hovorky, takže ani tanec nechyběl.

Bylo to opravdu velmi pěkné a vydařené setkání, proto při loučení někteří rodáci v seniorském věku měli slzy na krajíčku. Na závěr je třeba všem organizátorům za jejich velmi mravenčí práci poděkovat. Také velké poděkování patří zastupitelstvu obce Letiny za poskytnutí finanční podpory, ze které byli hrazeny upomínkové předměty, které budou aktérům připomínat toto, doufejme, že ne poslední setkání.

Petra Nová,Dolce

(roz.Baumruková,Kbelnice)

Něco z historie v datech

11. června 1881-bylo otevřeno Národní divadlo v Praze slavnostním představením Smetanovy Libuše. Byl to slavný den Zlaté kapličky, ale za ním po dvou měsících 12. srpna 1881 následoval tragický požár divadla.

18. června 1882-se konal v Praze první všesokolský slet, zúčastnilo se ho 76 jednot s 1600 členy pod vedením dr. Miroslava Tyrše. Na tomto 1. sletu cvičilo 720 sokolů a cvičilo se na Střeleckém ostrově.

15. června 1754-český farář a vynálezce Prokop Diviš postavil u své fary v Příměticích první bleskosvod, označený jako meteorologický stroj

31. srpna 1997-v Paříži zemřela na následky autonehody princezna Diana, bývalá manželka britského následníka trůnu prince Charlese.

V roce 1869-vznikl druhý Plzeňský pivovar GAMBRINUS.

Ma

Naši jubilanti

V září oslaví Rudolf Rodina, čp. 80 80 let.

Něco ze starých pamětí (pokračování z minulého čísla)

Majitelem domu čp.71 byl Václav Beneš, který byl ruským legionářem. Dům postavil v roce 1924. Původně pocházel z čp. 54, odkud si přinesl přezdívku po chalupě „U Havlů“, která se udržuje do dnešních dnů. Dům zdědil syn Karel, který v 80. letech minulého století dům přestavěl do dnešní podoby. Dnes je majitelkou dcera Bohumila, provdaná za Josefa Bradu z Radkovic. Část pozemku místního panského dvora s postavenými chlévy a řezárnou koupil v roce 1924 při parcelaci dvora Matěj Ziegler za 5.000,- Kč. V roce 1925 chlévy rozboural a obytné stavení čp. 72 přestavěl do dnešní podoby. Řezárnu později předělal na stodolu. Nyní je majitelem vnuk původního majitele Jindřich Ziegler. V dřívější době se v tomto stavení říkalo po chalupě „U Matěje Andráskoje“, ale přezdívka již dávno zanikla.. Čp.73 bylo součástí bývalého panského dvora, kde stávaly chlévy, které v roce 1924 při parcelaci dvora koupil Jan Bultas. V roce 1925 tyto chlévy přestavěl na obytné stavení a stodolu. Toto vše v roce 1939 prodal za 32.000,- Kč obchodníku s látkami Šlehoferovi. Dnešním majitelem je vnuk Václav Vizinger. Majitelem domu čp.74 byl František Fořt, který jej postavil v roce 1924. Parcelu na stavbu koupil od obce, kde stála v té době hasičská kolna (dnešní čp. 104).

Tato kolna byla zbourána až v roce 1943. Dům František Fořt předal své dceři Jiřině, provdané Loudové a odstěhoval se do Přeštic. V té době se v tomto stavení říkalo „U Franty Štísojc“, nebo „U Franty Štísojc od hasičské kolny“. I tato přezdívka již dávno zanikla. Dnešní majitelkou je dcera Marcela provdaná Příbáňová bydlící v Přešticích. Dům čp. 75 postavil v roce 1925 Josef Bořík, bývalý majitel domu čp. 47. O rok dříve, tedy v roce 1924 postavil stodolu s chlévem. Posledním majitelem byl vnuk Václav. Po jeho smrti se stali majiteli syn Václav a dcera Jitka, provdaná Balvínová. Po chalupě se říkalo a stále říká „U Mikánů“, protože tato přezdívka po chalupě přešla na tento dům z bývalého domu čp.47. Majitelem domu čp. 76 byl Jan Fořt, který ho postavil v roce 1930, když prodal dům čp. 12, kde dříve s rodinou bydlíval a tento dům vlastnil. Nynějšími majiteli je vnuk Václav Fořt s manželkou. I tady přezdívka po chalupě přešla z původního domu čp. 12. Dříve se ještě mnohdy upřesňovala „Štísojc v Průhoně“. Tomáš Stuchl, když prodal dům čp.46, postavil dům čp. 77 v dnešní podobě. Dům pak zdědily dvě generace Václavů Stuchlových (syn a vnuk). Po chalupě se v domě říkalo a stále říká „U Kubíčků“. Po smrti posledního majitele, vnuka Václava Stuchla, byl dům prodán manželům Kalinovým nynějším majitelům. Dům čp.78 postavil ve 30. letech minulého století Vojtěch Tolar, který dříve bydlel v čp. 2. V domě čp. 78 bydlel i syn Vojtěch se svou rodinou, který pak tento dům od svého otce koupil. V 70. letech minulého století tento dům pak prodal své sestře, nynější majitelce provdané za Josefa Kasla z Příchovic.

Dům čp. 79 postavil v roce 1932 Josef Matas, který předtím vlastnil dům čp. 55 pod Hůrkou. Dům zdědila po smrti rodičů dcera Jaroslava provdaná za Jiřího Sedlického. Po jejich smrti byl dům prodán manželům Bláhovým, kteří v letošním roce tento dům opět prodali. Nynějším majitelem je David Klíma, který tento dům trvale obývá a je v naší obci přihlášen. Dům čp. 80 postavil ve 40. letech minulého století Václav Šiling, který dříve vlastnil dům čp. 45 pod Hůrkou. Po smrti svých rodičů je majitelkou dcera Marie provdaná za Rudolfa Rodinu. Přezdívka po chalupě „U Hudláčků“ zanikla.

Ma

Hurá na kolo

Volný sváteční den 8. května 2009 jsme oslavili cyklistickou vyjížd'kou. Tradičně naše trasa začínala před budovou obecního úřadu, kde jsme pořídili opět společné foto. Zúčastnilo se 18 nadšenců. Nejmladší účastnice byla 7-letá Terežka Bultasová. Projížd'ka vedla přes Plevňov, Osadu šeríků do Dolní Lukavice a při řece směrem na Zámosty, dále na Ostrov, přes Nezdice a Jíno do Červeného Poříčí. Trasa nebyla náročná a vedla hlavně podél lesa, přes louky, kolem rozkvetlé řepky, která nás omamovala svou vůní. V Poříčí byla hlavní zastávka, kde jsme se posilnili a načerpali síly na zpáteční cestu. Vystrašila nás zatažená obloha a bouření, ale počasí dostalo rozum, a než jsme vyšlápli závěrečný kopec na Dolce, svítilo vesele slunce. Padesátikilometrová trasa, kterou naplánoval pan starosta, se všem líbila.

Jitka Vašáková

Jak se časy změnilly

My všichni, kteří jsme větší čas svého života prožili v minulém, tedy 20. století jsme svědky převratných změn a pokroku ve všech sférách lidské činnosti. Většina z nás se narodila ve venkovských chaloupkách, v té době bez elektřiny, neboť v naší obci se začalo jednat o zavedení elektřiny až v roce 1942. Na telefonu se začalo pracovat o něco dříve, a to v roce 1938 na trase Přeštice – Horšice. V té době to nebyla nutná služba pro občany, ale hlavně pro poštu, obecní úřad a vojenské účely. Podle žijících našich pamětníků, právě při zavádění telefonu po trase „Kostelní“ cesty do Horšic, byl poražen druhý kaštan, který stál opodál tohoto, který byl ušetřen. V tehdejší době, jak předválečné, tak válečné, ale ještě pár let po válce byl markantní rozdíl mezi životem na venkově a ve městě. Je pravda, že v době

války jsme my na venkově snadněji přežili, protože základní potraviny v každé chalupě byly, což o městě se říci nedalo. V nedávné době jsem měl možnost si přečíst údaj z roku 1925, který mne zaujal. V tomto roce byl nařízen soupis veškerého zvířectva v obcích. V soupisové komisi v naší obci byli občané Alfréd Tieben, Jan Bultas, Josef Fořt čp. 6. Soupis byl proveden až moc detailně. V té době byly ještě v provozu oba statky (v Dolcích i na Agnese). Výsledek soupisu: 9 klisen, 4 valaši, 14 telat, 49 jalovic, 3 plemení býci, 122 krav, 3 volí tažní, 17 koz, 1 kozel, 11 prasnic, 53 selat, 27 králíků, 27 kohoutů, 886 slepic, 3 krocani a 33 hus. Tento souhrn a množství dobytka a drůbeže spotřebovalo k držení mnoho lidské práce a času. Z tohoto množství zbylo i na nás děti, kdy jsme se musely starat podle svého stáří buď o husy nebo krávy při pasení. Tyto povinnosti byly od našich rodičů přísně vyžadovány, a my děti jsme to plně respektovaly. Byly to však krásné časy, neboť tyto povinnosti byly v každé chalupě stejné, kde byly děti. My jsme všichni společně svoje povinnosti spojovali s různými hrami, ale i nezapomenutelnými lumpárnami. Městské děti s oblibou jezdily o prázdninách na venkov ke svým příbuzným a spolu s námi sdílely život venkovských dětí. Krátce po válce byla zakládána zemědělská družstva, dobytek se „schoval“ do kravínů a vepřínů. Kolem chalup pak běhalo pár slepic a sem tam pár hus. Dnes po 50 letech z tohoto vypsaného dobytka nenajdeme v obci mimo slepic a pár králíků zcela nic. Nyní i venkovské děti nevidí živou krávu, málokdy koně a o velikonočních kozlátkách ani nemluvě. Nyní v 21. století můžeme říci, že život na vesnici se přiblížil městu. I když tu nemáme divadlo ani kino, můžeme, pokud máme zájem, si za kulturou zajet svými auty. Tímto jsem chtěl poukázat na všechny změny, které starší generace občanů za svůj život stačila poznat a zažít.

Ma

P O Z V Á N K A

Sbor dobrovolných hasičů v Dolcích zve všechny občany na IX. ročník soutěže „O putovní pohár starosty obce Dolce v požárním sportu“, který se koná v sobotu 22.8.2009 od 14:00 hod. na hřišti „Za Párníkem“.

Škola Horšice

Den ve Fischbachu

Již podruhé v tomto školním roce zamířili žáci naší školy do sousedního Německa. V pátek 19. června 2009 se jich totiž 17 v doprovodu dvou pedagogů a tlumočnice vydalo na jednodenní návštěvu do partnerské školy ve Fischbachu.

Kolem půl jedenácté jsme dorazili na místo. V tělocvičně školy nás již očekávali všichni žáci a pedagogové v čele s novým ředitelem školy Oskarem Duschingerem, starosta města Nittenau Karl Bley a předseda spolku pro partnerskou spolupráci Hans-Georg Heigl. Po oficiálním přivítání se rozběhl dopolední program. Aby byl překonán počáteční ostych a zmenšila se jazyková bariéra, vzaly německé děti mezi sebe naše děti, vytvořily skupinky a takto namíchané se společně účastnily připravených činností. Někteří navštívili hudební dílnu, kde pomocí bubínků rytmovali píseň „Bratře Kubo“ a naučili se ji také zazpívat (česky i německy) jako kánon. Děvčata zase zláskalo zdobení břidlicových srdíček drobnými korálky a jemnými zlatými nebo stříbrnými drátky. Další vytvářeli na zahradě školy mozaiku pod vedením místní výtvarnice Christine Schinnerové. V tělocvičně si pak všichni zacvičili při hudbě a vyzkoušeli svoji obratnost. Poté následoval oběd v podobě gril-party. Každý dle svého výběru mohl ochutnat místní bramborový salát, grilované maso nebo klobásy. Kolem 14 hodiny jsme společně odjeli připraveným autobusem do 20 km vzdáleného přírodního parku Höllohe. Při procházce po něm naše děti obdivovaly krásně barevné kanárky, páva s rozevřeným ocasem, mluvící vránu, ale i obyčejné koroptve, křepelky, divoká prasata či krotké veverky. Zážitkem pro všechny byla možnost krmení koz a muflonů. Zpestřením odpoledního programu bylo nedaleké dětské hřiště, kde se všechny děti do sytosti vyřádily na

skluzavkách, houpačkách prolézačkách, pavoučích sítích... Zklidnění nastalo až při zmrzlině, kterou všem zakoupil pan ředitel Duschnger. Odpoledne uteklo jako voda a nastal čas loučení s kamarády, předávání osobních dárků a vyměňování adres. A pak už jen cesta domů. V tu chvíli se však objevil nečekaný problém - porucha motoru našeho autobusu. A my jsme si tak nedobrovolně prodloužili náš pobyt ve Fischbahu o 3 hodiny, dokud nedorazil náhradní autobus. Díky panu řediteli, který s námi trpělivě setrval celou dobu našeho čekání, si děti mohly tento čas krátit v prostorách školy v počítačové učebně či sledováním videa nebo při hrách na školní zahradě. V 21:30 hodin jsme se pak rozloučili už doopravdy a o půlnoci jsme mohli předat děti rodičům. A tak náš nečekaně prodloužený výlet šťastně skončil.

Blanka Velkoborská a Sylva Seidenglanzová

Oslava Dne dětí

Na Den dětí se v naší MŠ v Horšicích všichni moc těšili. Sportovně jsme se oblékli a po svačince vyrazili do Újezda k panu Sikytovi. Ve své ohradě běhala krásná kobylička Nikolka a čekala jen na nás. Pan Sikyta děti povozil, ty si kobyličku mohly pohladit a nakrmit jí pamlsky pro koně, které jsme donesli. Děti dostaly za odvalu sušenku. Tím ale jejich oslava nekončila. Druhý den, kdy nám přálo i sluníčko, jsme na školní zahradě soutěžili, děti sbíraly odměny a nakonec jsme opékali kynuté šneky. Byla to pro děti novinka, která všem chutnala. Děti byly za soutěžní klání náležitě odměněny a na závěr celého dopoledne nechyběl ani přípitek dětským šampaňským. Všichni jsme si to krásně užili.

Jarka

Cesta do pohádkového lesa

Na konci školního roku se vždy společně s dětmi ze školní družiny vydáváme na cestu do pohádkového lesa. V letošním roce nám počasí nepřálo, a tak nás cesta zavedla jen na školní hřiště. Byla ale stejně kouzelná. Pohádkové postavy Asterix a Obelix, Sněhurka, víla a kouzelný dědeček dětem z MŠ zadávaly úkoly, např. skok přes potok, hod míčkem na cíl, poznávání květin a zvířat a třídění kostek podle barev. Po splnění všech úkolů jsme se společně vyfotografovali a slíbili si, že opět za rok cestu do pohádkového lesa zopakujeme.

Jarka Jeslínková

Jarní turistické výpravy 2009

LUH

Na první jarní výpravu jsme se vydali do Luhu. Jarní sluníčko krásně hřálo a my jsme s batohy na zádech vyšlápli z Horšic směrem do lesa. V lese jsme udělali několik přestávek, kdy jsme pozorovali první kvetoucí rostliny a probouzející se přírodu. U pily v Luhu jsme si zahráli naši oblíbenou hru Na schovávanou. Tady jsme pozdravili naše kamarádky ze školky Barušku a Haničku, které zde bydlí. Cestou zpět do Horšic za polem u křížku nás překvapily nově zhotovené lavičky se stolkem. Zde jsme se nasvačili a cestou přes pole kolem koupaliště, jsme dorazili zpět do školy.

U pomníku J. Šlajse

Druhou výpravu jsme podnikli k pomníku J. Šlajse. Tato výprava byla spojena se soutěžením v turistických znalostech a dovednostech, takže si všichni do batohů přidali kromě svačiny a pití také krabičku poslední záchrany a zápisník. Vypravili jsme se z Horšic nad statek k hlavní silnici na Nepomuk. Tu jsme s velkou opatrností přešli a pokračovali jsme do kopce přes pole směrem k lesu. Na tomto úseku jsme často odpočívali, abychom se napili. Jelikož bylo jasné počasí, pozorovali jsme z výšky okolní krajinu. V lese jsme po několika metrech odbočili doleva. A po chvíli už jsme byli u pomníku J. Šlajse. Jelikož do školní družiny chodí i několik skautů (Pepa Bořík, Eva Záveská a Dan Křížek), plnili jsme zde i úkoly, které se týkaly tábornických znalostí např. vyluštit dopis psaný Morseovou abecedou, vyznačit pochodové

značky, ukázat svoji připravenou KPZ. Jediná Gábi Grossová si vzpomněla, že kopec, na kterém se nacházíme se jmenuje Nevěrná. V soutěžení první místo získala Eva Závěská, druhá byla Dorka Doležalová a třetí skončila Gábi Grossová. Páni kluci- skauti si tentokrát uřízli pěknou ostudu.

Zřícenina hradu Skála

Třetí jarní výprava vedla k zřícenině hradu Skála. Z Horšic jsme vyšlápli směrem do Vytůně. Na začátku vsi jsme odbočili na polní cestu, která nás zavedla až k lesu. Lesem jsme pokračovali až k našemu cíli- zřícenině hradu Skála. Zde jsme na připraveném ohništi udělali oheň, o který se staral Pepa Bořík, aby nevyhasl. Opekli jsme si zde špekáčky a vyslechli jsme si několik příběhů o zřícenině, které žáci vyprávěli. Před naším odchodem jsme oheň řádně uhasili donesenou vodou, abychom předešli vzniku požáru. Počasí bylo tentokrát zamračené, tak jsme došli do školy s mokřýma nohama, které jsme si zmáčeli v dlouhé nevysekané mokré trávě.

Putování s kapičkou vody

Červen je měsíc sluníčka, dovolených, koupání. I my ve školce jsme měli téma o vodě. Hráli jsme si s vodou, zkoušeli její skupenství, jezdili se koupat do bazénu v Klatovech, vyráběli jsme rybičky z papírových sáčků, navštívili jsme sbor profesionálních hasičů a viděli jsme, jak se chovají akvarijní rybičky. Přeštití hasiči ukázali dětem hasičská auta a celé jejich vybavení. Mohly nahlédnout i dovnitř. Vysunuli jim dlouhý žebřík, aby si děti dovedly představit, do jakých výšek se hasič musí při záchraně dostat. Předvedli jim skluz po tyči, ukázali jim celou výstroj, kterou potřebují při požáru – přilbu, boty a ochranný oděv. Na závěr jim předvedli, jak se stříká z vodního děla. Prohlídka byla velice poučná a pro děti zajímavá. Další návštěva nás zavedla k paní Smolové do Vítouně, která chová akvarijní rybičky. Sice nám na cestu přšelo, ale nám to nevadilo. Děti mohly vidět různé druhy akvarijních rybek, různých barev i velikostí, pochovat si malá kořátka, podívat se na husy a krásné vodní želvy. Prohlídka se všem velice líbila.

Jarka

Zdravé zuby

V úterý 23. 6. 2009 se celá naše školička zapojila do projektu Zdravé zuby. Nejdříve žáci společně s učiteli diskutovali na dané téma. Poté se děti rozdělily podle ročníků a samostatně řešily testy, které jim byly zadány. A samozřejmě, že nesměla chybět ani praktická část – ukázky správného čištění zubů. V této části si všechny děti vyzkoušely správné čištění zubů po dobu 3 minut a správné zacházení s kartáčkem před a po čištění zubů. Pro některé to bylo zábavné dopoledne, pro některé dopoledne nových poznatků. Nejen v hodinách přírodovědy, ale i touto formou přispíváme každoročně k zubní prevenci.

Jana Tolarová

Sportovní den

Sportovní den na naší škole proběhl v pondělí 22. června 2009. Celé dopoledne si pro mladší spolužáky připravil 5. ročník. Soutěžilo se v osmi disciplínách.

1. střelba na koš
2. střelba na branku
3. chůze na chůdách
4. kohoutí zápasy
5. běh v pytli
6. střelba z luku
7. střelba na kuželky
8. běh na kbelících

Samozřejmě, že nechyběl každoroční piknik / občerstvení/, který si připravily děti ze 4. a 5. ročníku. Touto cestou bych chtěla poděkovat všem, kteří toto občerstvení nachystali. Celý den byl završen vyhodnocením a předáním diplomů a medailí. Přesto, že nám počasí nepřálo, všichni jsme se moc pobavili a zasoutěžili.

Jana Tolarová

Sláva, nazdar výletu

„Dneska jedem do zoo, do zoo, do zoo a už se moc těšíme na zvířata.“ Tak se zpívá v jedné písničce, kterou se děti v mateřské škole naučily. Tuto píseň jsme zpívali, abychom si zkrátili cestu autobusem. A kam? Do zoologické zahrady v Plzni. Na výlet jsme se vypravili ve čtvrtek 28.5.2009, společně s kamarády z MŠ v Příchovicích. Vystrojeni, s batůžky na zádech a velkou svačinou jsme se vydali poznávat svět zoo. Obdivovali jsme klokany s miminky v kapsičce, želvy, tučňáky, pštrosy, zebry, antilopy, medvědy a spoustu dalších exotických zvířátek. Jen nás trochu zamrzelo, že právě v tento den byl z technických důvodů uzavřen tropický pavilon, kde se nacházejí plazi, papoušci a hlavně opice. Že na některých místech zahrada připomínala spíše staveniště, protože se zde staví nové pavilony pro žirafy, hrochy, nosorožce a gepardy. Přesto se výlet vydařil a děti si jistě odnesly mnoho nových zážitků a dobrodružství.

Dana Řihošková

Rozloučení s předškoláky

Na konci školního roku se vždy loučíme s dětmi, které odchází do prvního ročníku základní školy. V letošním roce jsou to dvě předškoláčky - Anička Visingerová z Dolců a Baruška Bečvářová z Luhu.

Ve čtvrtek 25.6. se sejdeme s rodiči a dětmi na školní zahradě. Na úvod zahrají děti na flétničku písně, které se naučily. Budou odměněny diplomy i za kroužek dovedných rukou. Společně s rodiči zhodnotíme celý rok, děti přednesou báseň o duze, která nás provázela celým školním rokem a na závěr bouchneme šampaňské a opečeme vuřty.

Přejeme všem dětem krásné prázdniny, rodičům příjemně strávenou dovolenou, hodně sluníčka a odpočinku a našim budoucím školáčkům ten správný krok do 1. třídy.

Na všechny se budeme těšit v novém školním roce.

Jarka a Dana

Školní výlet do Hornického muzea v Příbrami

V pátek 29.5.2009 celá naše škola jela na celodenní výlet do Příbrami. Nejdříve jsme jeli do dolu Drkolnov. Tam jsme dostali helmy a šli jsme na dřevěnou skluzavku, kde jsme seděli na sedačkách ve tvaru kostky a pomalu se klouzali dolů. Kdo se bál, mohl jít pěšky po schodech. Dole nám pan průvodce ukazoval vodní kolo a různé důlní chodby. Potom jsme se svezli povrchovým vláčkem z nádvoří Ševčinského dolu ke vchodu do Ševčinské štoly. Nakonec nás autobus dovezl k dolu Anna, kde jsme jeli důlním vláčkem 260 m dlouhou Prokopskou štolou k nejhlubší jámě hluboké 1600 m. Má 41 pater, ale z toho je dnes 39 pater zatopeno vodou. My jsme tedy viděli 2 patra a to bylo 80 m. Pan průvodce nám také vyprávěl o permonících. Starý permoník každou půlnoc kontroluje malé permoníky, jestli pracují. Když permoníci pracují, tak si odplivují. Spadne-li na vás kapka plivance, vyrostete o 2 cm. Protože se permoníci při práci také ušpiní, jdou se pak vykoupat. Cákají tak, že se shora padají kapky vody. Když na vás spadne taková kapka, zase vyrostete o 2 cm. Na závěr výletu jsme měli rozchod a s pěknými zážitky a s nakoupenými suvenýry jsme se šťastně vrátili domů.

Martin Muchka, 3. ročník

Okresní kolo zlaté srnčí trofeje

Dne 16.5.2009 jsme jeli na okresní kolo soutěže Zlatá srnčí trofej v Březině u Rokycan. Ráno v 8.00hod. byl sraz před školou. Když jsme byli konečně všichni, mohli jsme vyrazit. Jeli jsme asi 1 hodinu. Konečně jsme přijeli do Březiny, zaparkovali jsme a šli se přihlásit. Dostali jsme 3 papíry: jeden na stezku, druhý na střelbu a třetí na testy. Potom jsme šli na zahajovací louku, kde jsme se seřadili podle škol. Vedoucí zahájil soutěž. Rozdělili nás do skupin a my jsme šli na stezku, která se letos konala v zámku, protože bylo špatné počasí. Na stezce bylo asi 27 exponátů a z toho 2 živé. Pak následovala střelba. Stříleli jsme ze vzduchovky na terč. Po střelbě jsme psali testy, které byly připravené ve velkém sále. Bylo asi 34 otázek. Když jsme testy napsali a vyšli jsme ze zámku, svítilo už krásně sluníčko. Konečně bylo odsoutěženo a šli jsme na oběd. Mohli jsme si vybrat ze tří jídel – pečené kuře, klobásu nebo párek. Po obědě nás navštívila POLICIE. Policisté předváděli své auto, které jsme si mohli vyzkoušet i my. Na to navázala ukázka výcviku policejních psů. Potom jsme už jen čekali na vyhlášení výsledků. Když jsme se dočkali, byli jsme opět seřazeni podle škol a mohly se vyhlásit výsledky. Vyhlášení probíhalo ve 3 kategoriích. Naše škola soutěžila ve skupině A. Dosáhli jsme pěkného výsledku a to 1. a 3. místo. Na 1. místě se umístila Lucie Staňková a na 3. místě Lukáš Hora.

PERLIČKY Z NAŠÍ ŠKOLIČKY

Michalka: „P. učitelko, my to teď máme do školky daleko, tak jsme to vzali fofrem, abysme to stihli.“

Učitelka: „Michalko, co ti dělal pan doktor?“

Michalka: „On mě jenom zkoušel, jestli dýchám nebo ne.“

Učitelka: „Kdo je na obrázku?“ (ježek)

Anetka: „To je ježíšek.“

Učitelka: „Péťo, chvátej!“ (při oblékání)

Péťa po chvíli, když už byl hotov: „Já už jsem dochvátal.“

Na svačinu jsme měli hroznové víno.

Bára: „Já víno nejím, ale mám ráda pivo.“

Terezka: „Musím říct mamině, aby mně ostříhala prsty, protože tam mám drápy.“

Maruška: „Já mám na jablíčku modřinu.“ (jablko bylo otláčené)

Michalka přišla do třídy v šatech a po chvíli hraní povídá: „Já už si jdu sundat tu moji parádu.“

Kreslili jsme jablíčka. Bára vybarvila jabl. hnědou barvou.

Učitelka: „Báro, jablíčka jsou hnědá?“

Maruška za ni odpověděla: „Ano, když jsou shnilá.“

Lucinka N.: „P. učitelko, my máme doma nanukový nanuk.“ (nanukový dort)

Terezka: „Já jsem byla u paní doktorky ukázat zoubky a musím si je čistit i v noci, aby nebyly špinavý.“

Maruška: „Já si pojedu koupit tělocvičky“ (cvičky)

Terezka: „To je živý hovínko.“ (slimák)

Michalka: „P. učitelko, taky už máte nějakýho kluka?“

Bára: „Můj brácha půjde taky na drakiádu.“

Anetka: „Tak aspoň ho uvidím, jak je to pěkný chlap.“

Bára: „Naše Hani ráda spí, ona je takovej chrápalíček.“

Anetka: „To je utopír.“ (netopýr)

Lucka N.: „Našeho Honzíka nejoblíbenější hračka je záchod.“

Téma „povolání“

Péťa: „Chtěl bych být hasičák.“

Maruška: „To je houslačka.“ (houslistka)

Anetka: „Zítřka si budeme hrát na tu modelínu.“ (manekýnu)
Michal: „V domě dělá vodu vodnář.“ (instalatér)
Lucka D.: „Střechu dělá střechač.“ (pokrývač)
Tereza: „Topení dělá kotlář.“ (topenář)
Matýsek: „Já mám v punčocháčích pavučiny.“ (nitě)
Maruška se ptá Terezy: „Máte doma pejska?“
Tereza: „Pejska nemáme, jenom taťku a mamku.“
Lucinka D.: „Ty paprsky na stromečku jsou hezký.“ (prskavky)
Lucinka D.: „Já když chodím rovně, tak mám tlustý břicho.“
Míša K.: „Až nám bude 6 let, tak budeme rozumnější.“
Anetka: „Ten Jary je správný chlap.“
Tereza: „Já když zlobím, tak jsem Tereza, a když jsem hodná, tak jsem Tereza.“
Tereza: „Školáci mají na zádech taktovku.“ (aktovku)
Bára: „Mně bolelo celý večer za krkem. To jsem asi byla rozčarovaná z toho zápisu.“ (zápis do ZŠ)
Tereza: „P. učitelko, tatí řekl, že v takovém fialovém hnusu pěšky nepůjde.“
Maruška: „Dneska máme ke svačince pomazánku ze zkaženého sýra.“ (z nivy)
Míša K.: „To je skokan.“ (klokan)
Tereza: „Já jsem si doma zapoměla příbor.“ (cvičební úbor)
Anetka: „My jsme včera měli kokafolu.“ (kofolu)
Každý den si říkáme, jaké je počasí a přiřazujeme obrázky k danému dni.
Učitelka: „Vašíku, jaké je dnes počasí?“
Vašík: „Hnusně a sněží.“
Vašík: „Anetka s Pětou jsou zamilovaní, protože si dali pusy.“
Anetka: „Ne, ne, to jsme si dali jenom pro zábavu.“
Matýsek: „Náš Pětá má vrtačku.“ (řechtačku)
Maruška: „Já už mám vydělanou zubní pastu.“ (prázdnou)
Matýsek: „Až se zase narodím, tak už budu velkej.“
Učitelka: „Co jezdí pod zemí?“
Lucka N.: „Metr.“
Při návštěvě pana starosty.
Lucka D.: „Pan starosta se stará, jestli každý dělá.“

Stopovaná v Příchovicích

Ve středu 10.6.2009 se děti z MŠ vypravily na cestu za pokladem. Ráno jsme se sešli sportovně oblečení a s dobrou náladou odjeli autobusem do MŠ v Příchovicích, kde už na nás čekali naši kamarádi. Celá stopovaná se nesla v duchu poznávání zvířátek. Naším prvním úkolem bylo vybarvit předkreslené zvířátko, poznat jej a zařadit do skupiny podle toho, kde žije. Po splnění tohoto úkolu jsme se vydali po vyznačené trase. Cestou jsme stavěli domečky pro zvířátka, zpívali písničky, vymýšleli básničku, zdolávali překážky, zkoumali hmyz mikroskopem a hráli pohybové hry.

A na závěr? Šipky nás dovedly zpět na zahradu do školky, kde jsme všichni hledali slíbený poklad.

Pro malé průzkumníky to byla hračka, a tak stopovaná skončila a my jsme se rozloučili našim oblíbeným pokřikem: „Jo, jo, jo, to se povedlo!“

Dana Řihošková

Slzičky na závěr školního roku.....

Školní rok uběhl jako voda a než jsme se nadáli, nastalo rozdávání vysvědčení a loučení.

Poprvé za existenci horšické školy nebylo vysvědčení psané ručně, ale na počítači. Dlouho

jsem váhali, zda neponechat vysvědčení psané rukou třídní učitelky, ale dobré zkušenosti okolních malých škol, které počítačově psané vysvědčení využily již v loňském školním roce, nás přesvědčily. Po vydání vysvědčení se všichni shromáždili ve II. třídě, kde promluvila ředitelka školy a starosta obce Horšice M. Čepický. Nastal ten nejtěžší okamžik ve školním roce, rozloučení s deseti pátáky, kteří na podzim půjdou do šestých ročníků. A přestože prázdniny klepaly na dveře a na tvářích pátáků by měl zářit úsměv, někteří z nich se neubránili slzičkám, snad z obav, co je v září čeká, snad z dojetí, že v naší školičce měli přece jen rodinné prostředí a musí se rozloučit se svými mladšími kamarády, snad ze slavnostní atmosféry vyjímečného dne..... „Milí pátáci, ať vám vzpomínková trička se jmény všech spolužáků a kantorů jsou připomínkou převážně hezkých pěti let, které jste strávili v naší škole, a kdykoli se vám zasteskne, přijďte nás navštívit, tak jako to ostatně dělají mnozí vaši předchůdci.“ Nutno připomenout, že jak vydávání vysvědčení, tak závěrečného loučení se zúčastnili mnozí rodiče a někteří prarodiče našich žáků.

Pavla Nohavcová